

עפ"א 44505/10/20 - דני דהן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחויז בבאר שבע

עפ"א 44505-10-20 דהן נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט אלון אינפלד
ה המבקש	Dani Dehan
נגד	עו"ב"כ עו"ד אבי עמירם
המשיבה	מדינת ישראל
	עו"ב"כ עו"ד ניר שנידרמן, המחלקה להנחיית בפרקליטות המדינה

החלטה

ה המבקש הורשע על פי הودאותו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות בניה ושימוש במרקע עליון, שיעירן הקמת מבנה גדול, מבנים קטנים יותר, תוספות גדולות למבנים שונים וחומה ארוכה, במרקע עליון המצויים באזורי התעשייה במושב אחוזם. ביום 18.3.19 גזר בית משפט השלום בקרית גת (מפני כב' השופט משה הולצמן) את עונשו של המבקש בהתאם להסדר הטיעון. בהתאם להסכמה, נדון המבקש למאסר על תנאי, קנס משמעותי והתחייבות. בנוסף לכך, הורה על הריסת המבנים, אף כי נתן ארוכה לביצוע ההריסה בפועל. אולם, לאחר דוחיות וארכות נוספות, ביום 20.9.17, דחה בית המשפט את הבקשה الأخيرة לעיכוב ביצוע צו ההריסה (כל זאת במסגרת ת"ב 17-08-8164).

עתה, מונחות לפני בית משפט זה שתי בקשות. **הachat, בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על הכרעת הדין,** ומילא על גזר הדין, בטענה כי נפלה שגיאה נוראה לפני התביעה ובית המשפט, ולמעשה המערער הורשע על לא עוזל במקרה, בעבירה שביצע אחר, תאגיד. **השנייה, בקשה לדחית מועד כניסה לתוקף של צו ההריסה,** הן נוכח הכוונה לערער על עצם הרשעה העומדת בסיסו צו ההריסה, והן מושם שניינן נסיבות, שהוא עוני המבקש דרמטי, אשר בעטיו סבור המבקש שיש סיכוי כי ינתן היתר בניה, או למצער יוכל שלא לאכוף הדין ביחס אליהם.

ב"כ המבקש כרך את שתי הבקשות שהוגשו זו אחר זו, במסגרת אותו הליך ובהקשר ענייני אחד. תגובת המשיבה ניתנה ביחס לשתי הבקשות כאחת, וכך גם מענה הסגנון עלייה. לפיכך, ניתנת החלטה זו, הכוונת שתי החלטות, ביחס לשתי הבקשות, כאחת.

הבקשה להארכת מועד להגשת ערעור

1. הבקשה מוגשת למלטה משנה ומהצלה לאחר מתן גזר הדין. נוכח האיחור הגדול, לפי הפסיקה, יש להראות טעם ממשי היכול להצדיק הארכת מועד לתקופה ארוכה כל כך, כפי שצין ב"כ המבקש בהגינותו בבקשתה.

עמוד 1

.2. **טענתו העיקרית של המבוקש** היא כי הودעת הערעור, אשר טיוטה הימנה צורפה לבקשתה, מגלהת טענת חפות מכך, ומלמדת כי נעשה עולג גדול לבקשתה, אשר לא היה צריך להיות מועמד לדין בעבירה זו כלל, באשר העבירה בוצעה בידי אחר.

.3. בא כוח המבוקש מסביר כי המקרקעין מושא כתוב האישום חכורים על ידי התאגיד. הדבר ב荟גד אשר בעלי המניות שלו הינם המבוקש והאגודה השיתופית של מושב האחוזם. לטענת המבוקש, לו היה נערך שימושו כראוי לפני הגשת כתוב האישום, הרי שעובדות אלו היו מתבררות וכותב האישום היה מוגש נגד התאגיד. טענת ב"כ המבוקש היא כי ברקע כתוב האישום עומד סכසור עסקני שנתגלו בין האגודה השיתופית. סכසור זה ישב רק בתחילת שנת 2020, לאחר סיום ההליך הפלילי. לאחר ישוב הסכසור, שהיה הכרוך במאזינים רבים והוצאות כספיות עצומות "אשר מונמו על ידי חלקו של המערער בתאגיד", נחתם ההסכם שבעקבותיו באה המלצה הוועדה המקומית לתכנון ובניה לכיש לפני הוועדה המחויזת להפקיד תכנית, שתאפשר להכשיר את המבנים שנבנו ללא היתר. מוסבר עוד שחלק מהמבנים המפורטים בכתב האישום נבנו על קרקע שייעודה תעשייה, אך חלק נבנו על קרקע המיועדת לחקלאות. אולם התכנית החדשה תביא לשינוי ייעוד הקרקע החקלאית.

.4. הטענה המרכזית בטיעות הערעור היא כי התאגיד הוא בעל הזכיות במבנים, והתאגיד הוא החוכר את הקרקע שעליה נבנו המבנים. לשיטת המבוקש, המאשימה לא בדקה את העובדות כראוי טרם הגשת כתוב האישום וכוונה את מלחמתה נגד המבוקש, במקום לפעול נגד חוכר הקרקע, הבעלים של המבנים, הינו התאגיד.

.5. למעשה, נטען כי המשיבה כולה בהעמדת המבוקש לדין במקום התאגיד, ובכך הקשילה את בית המשפט. שכן, המבוקש "אינו האישיות המשפטית אשר אמורה לעמוד לדין". נטען כי המבוקש בעצמו חסר standing בקרקעין. שכן, כל פעולה בקרקעין כפופה להסכמה האגודה השיתופית שהיא חלק אינטגרלי מהתאגיד. התאגיד הוא זה שביצע את העבודות, הוא זה שחרר את הקרקע ומילא הودאת המבוקש בכתב האישום היא הודאת סרק, שאינה תואמת את המצב המשפטי.

.6. בהמשך לאמר נטען כי שגה בית המשפט כאשר קבע שהմבוקש גرف רווחים ממשמעותם מהמבנים שנבנו באיסור, שכן, גם האגודה השיתופית זכתה לרווח מרוחבי התאגיד. לבקשת צורף גם ההסכם בין המושב לבין המבוקש אשר יסד הلقה למשעה את התאגיד, וקובע את אופן הפעולה שלו ואת חלוקת הרווחים בין מחזיקי המניות.

.7. **המשיבה מתנגדת** מכל וכל לבקשתה להארכת מועד להגשת הערעור. המשיבה מדגישה את הזמן הרב שהלך ממועד מתן הכרעת הדין (01.05.2018), ואת העובדה כי המבוקש הורשע עקב הודהתו בעבירה. הודהה, שניתנה כאשר היה מיוצג על ידי עורך דין ולאחר שהבין את כל העובדות שייחסו לו. הודהה, שלא רק ההודאה הייתה מוסכמת, אלא גם הענישה שהושתה על המבוקש הייתה מוסכמת. המבוקש, בהיותו מיוצג גם בשלב הטיעון לעונש, הסכים לצו החריסה, והסכים לשלם קנס המגיע כמעט לחצי מיליון ל"י, אף כי הוסכם שלא ישא במאסר בפועל, כפי שרצתה המשיבה מלכתחילה.

.8. המשיבה טוענת כי מדובר בערעור סרק שכל מטרתו היא להביא בדרך זו להארכת מועד לביצוע צו'

ההרישה, לאחר שפקעו המועדים הקבועים בחוק המאפשרים זאת.

9. המשיבה סבורה שאין טעם להאריך את המועד להגשת הערעור באשר סיכו' הערעור קלושים על פניהם. המשיבה מזכירה את הפסיקה המתיחסת לאפשרות חזרת נאשם מהודאותו במסגרת סעיף 153 לחוק הסדר הפלילי, המצריך טעמים מיוחדים. כן הזכיר כי לפי הפסיקה יש להראות פסול בהודיה, פגם ברצון החופשי או בהבנת משמעות ההודיה, ואין לאפשר חזרה מהודיה מטעמים טקטיים. המשיבה טוענת כי המבוקש לא הצבע על טעם כלשהו שיש בו כדי להצדיק את החזרה מהודיה.

10. המשיבה מוסיפה ומצביעה על כך שהמבקש לא הצליח להראות שיש ממש בטעنته לפיה לא היה אלא "אורגן" בתאגיד, אשר הוא מחזיק את מרבית מנויותו. המשיבה הזכירה כי הדגש במשפט הפלילי הוא על האחריות האישית - פרטונלית לביצוע עבירות. נטען כי לפי חוק התכנון והבנייה, אחוריות "אורגן" עשויה להתלוות לאחריות פלילית של תאגיד, אולם אין בכך כדי לשלול את האחריות האישית של נושא משרה בתאגיד, לעבירות שהוא עצמו ביצע באופן אישי. המשיבה טוענת שהמבקש לא הצבע על טעם מניח את הדעת לשלול ממנו אחריות אישית לביצוע העבירות.

11. **הסניגור במענה** לתגובה המשיבה טוען ששוגה המשיבה בהתייחסות צרה לשאלת האפשרות לחזרה מהודיה. זאת, שעה שלשיתו הכשל בהליך הפלילי הוא עמוק הרבה יותר, באשר כתוב האישום הוגש נגד הגורם הלא נכון. לשיטת הסניגור, מדובר בכשל כה עמוק, המחייב את ביטול ההליך כולו. הסניגור טוען כי אף שמדובר בעוון, נכון היה לקיים שימוש בעניינו של המבוקש. שכן, מאפייני העניין הם חריגים. לשיטת הסניגור לו היה מתקיים שימוש שימושם בטרם הגשת כתב האישום, הרי שהתמונה יכולה הייתה מתבררת מראש והשגיאה, לשיטתו, הייתה נמנעת.

דין

12. לאחר עיון בבקשתה להאריך מועד ובתיותה הودעת הערעור, המסקנה המתבקשת היא שלא יהיה זה נכון להאריך את המועד להגשת הערעור, באשר הערעור לגוףו נראה חסר סיכוי על פניו.

13. אכן צודק הסניגור כי במקרים שבהם יש חשש לעיוות דין חמור או שגיאה נוראה שנפלה בהליך הפלילי, ניתן להאריך את מועד הגשת הערעור אף לתקופות ממושכות ביותר, ولو כדי לתקן עיוות דין בולט. דא עקא, שבמקרה זה לא שוכנעתי שיש מקום לחשש כי נגרם עיוות דין כלשהו למבקש.

14. כתב האישום ייחס למבקש את ביצוע העבודות האסורות, עבודות הבניה והשימוש המסתורי במבנים, תוך גրיפת רוחים כספים ממשמעותיים. בכתב האישום צוין כי המבוקש היה מי שהשתמש במרקען, מי שביצע את העבודות וממי שהייתה מוטלת עליו החובה להציג היתר. עוד צוין כי הוא זומן לחקירה, אך לא התיעצב.

15. המבוקש היה מיוצג בהליך למשך כל אורכו. אין בהודעת הערעור כל טענה עובדתית, ובוודאי שלא טענה עובדתית מבוססת בראייה כלשהי, המצביעה על פגם בהליך עצמו. עיון בפרוטוקולים של הדיונים הרבים

בהילך זה מלמד כי המערער לא רק נכח אלא היה מעורב בדיון, והבין היבט את ההליכים.

16. דברי המבקש עצמו לבית המשפט, בדיון בו הتبקשה דחיה של הטיעונים לעונש (23.10.18), מבטאים בבירור את מעורבותו האישית בפרויקט הבניה. המבקש אמן טוען "רימו אותו", אך לטענה זו אין הד בהודעת הערעור. לעניין המעורבות בפרויקט אמר המבקש "אני קנייתי את השתח", וכן "(ו)בנייתי את המקום הזה **בידיהם שלי**" (עמ' 7 לפרטוקול, ההדגשה נוספת - א"א).

17. יתרה מכך, בדיון האחרון, שעסוק בעיקוב הביצוע, אמר המבקש דברים לפרטוקול, מהם עולהשוב כי מדובר בעסק שהוא אחראיותו האישית והישירה של המבקש, אותו בנה ללא היתר, אף כי טען שהפלישה של הבניה הבלתי חוקית לשטח החקלאי נשתה בשגגה. כך, אמר המבקש "זה נכון שעשיתי עבריה"; "אני מיזמת הבאתி מודד והשגת הצלל"; "מהיום שבניתי את העסק הזה עד היום אני סובב..."; "אני משכיר לחברה..."; "אני פלשתי על השטח בטיעות, החקלאי הוא בעלותי ולא נכנסתי למישחו" ועוד. דברים אלה, מעם' 15 לפרטוקול, נאמרו בחודש אוגוסט האחרון. הנה כי כן, אחראיותו של המבקש לפרויקט, כעולה מדבריו שלו, אינה אחראות עקיפה של מנהל בתאגיד. **אחריותו של המבקש היא ישירה**.

18. יובהר, שייתכן בהחלט שמעבר למבקר גם התאגיד ביצע עבריה. יתכן שנכון היה להעמיד לדין גם את החברה שבאמצעותה פעיל המבקש. יתכן גם שנייתן היה להאשים גם את האגודה השיתופית של המושב, כפי שטען הסגנור בדיון הראשון בתיק. אולם, אין בקר שיש אולי גם אחרים נוספים, כדי לשלול את אחראיותו הישירה של המבקש, המUID על עצמו מבצע עיקרי. המבקש הוא מבצע העבריה, לא משום שהוא מחזיק את עיקר מנויות התאגיד, או משום שהוא צפוי לעיקר רוחוי. המבקש הוא המבצע העיקרי, משום שהוא היה המוציא וה מביא של הבניה, לפי דבריו שלו, ולפי כתוב האישום שבו הודה.

19. יתרה מכך, אין ממש בטענה כי התמונה המלאה לא עמדה לפני התביעה ובית המשפט. התמונה הכללית שורתטה בדיוני הסגנור כבר בדיון הראשון, בנסיבות המבקש (עמ' 1 לפרטוקול). שם, סיפר הסגנור על הרקע להקמת התאגיד. אף נאמר בנוסף כי המבקש עצמו חכר השטח מההתאגיד "בחכירת משנה של 100 אוחז לנאים, לדני דהן. כך שהוא מחזיק בזכיות לפחות ל-24 שנים". הטענה המהותית היחידה להגנת המבקש הייתה הטענה לטיעות מדידה שהביאה לפליישה לשטח חקלאי, שלא על דעתו. טען שגם למושב יש אחראיות פלילית בנוסף למבקר. הסביר מה הקושי בתיקון המצב, וסופר על הסכסוך בין המבקש לבין המושב. אם כן, בנגד לטענת המבקש היום, לא הוסתר דבר מבית המשפט. התביעה, בית המשפט ובעיקר המבקש עצמו, ידעו ככל הנכון ומה דיברים אמרו. אולם, לא היה בדברים אלה כדי לשמות הקרקע מתחת אחראיות המבקש, אישית, לעבריות. בסופו של יומם, ולאחר ייעוץ משפט, החליט המבקש להודות בכתב האישום, והסגנור החדש אינו מצליח להסביר אייזה פגם נפל בהודהה זו.

20. עוד יאמר כי הבקשה חסרה לגמרי טענה עובדתית פוזטיבית חולפית לאמור בכתב האישום. לא נמסרת גרסה כלשהי המתארת את חלקו של המבקש במעשים עצממם, שיש בה כדי להסביר מדוע אין במשמעות להטיל עליו אחראיות פלילית. למעשה, לאחר זיקוק כל טענות הסגנור, הטענה היחידה היא כי נוכן יותר היה להעמיד לדין את התאגיד שהוא חוכר השטח. זאת, מבל' להסביר מדוע אין אחראיות אישית למבקר במקביל לאחריות שאולי נופלת גם על התאגיד. הרי, האחראיות לעבריה חלה לא רק על בעלי הקרקע, או המחזק אלא גם על גורמים רבים נוספים, בהם כמובן "המבצע" (ראו סעיפים 204 ו-208 לחוק התקנון והבנייה לפני

תיקונו, וסעיף 243 לאחר תיקון 116). נמצא, שבהuder טענה פוזיטיבית לחפות, ובhuder כל חשש לפגmat בהודיה, אין כל חשש כי הרשות המבוקש גרמה לו לעוות דין.

21. **המסקנה היא אפוא שאין סיכוי מוחשי להצלחת הערעור.** לפיכך, בשים לב לחולף הזמן הרבה מאז מתן גזר הדין, ובhuder טענה כלשהי שיש בה כדי להסביר את האיחור בהגשת הערעור, למעט החלפת הייצוג, **דין הבקשה להארכת מועד להגשת הערעור להידחות, וכן אני מורה.**

בקשת רשות ערעור - עיקוב ביצוע צו ההרישה

22. הבקשה השנייה המונחת לפני בית המשפט היא בבקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט ביחס לשאלת עיקוב הביצוע מיום 17.9.20. הערעור בשאלת עיקוב הביצוע, יכול להיות מוגש רק ברשות בית המשפט של ערעור (סעיף 254(ט) לחוק התכנון והבנייה).

23. הטענה המהותית לעיקוב הביצוע נסמכת על שני טעמים. **הטעם האחד** נובע מהרצון לקיים דין בערעור על פסק הדין עצמו, בטענה שיש לבטל את כל ההליך כאמור, כאשר המבנים עדין עומדים על תילם. משנorchת הבקשה להארכת מועד להגשת הערעור על פסק הדין, כאמור, מミלא טעם זה נופל.

24. **הטעם השני** להארכת המועד הוא שינוי הנسبות במישור התכנוני. טוען המבוקש כי לאחר ישוב הסכסוך בין המבוקש לבין האגודה השיתופית במושב, ולאחר חתימת האגודה על התוכניות, קיים סיכוי מוחשי להביא לשינוי בתוכניות החלות על הקרקע. זאת, בשים לב להמלצת הוועדה המקומית לתכנון ובניה שהונחה לפני הוועדה המחויזת לתכנון ובניה לבצע את השינוי האמור. התפתחות זו אמורה להביא לשינוי ייעוד הקרקע החקלאית ל תעשייה. דבר, שיסלול את הדרך להכשרת המבנים בדיעבד. נכון הסיכוי המוחשי שמצוין המבוקש בתהילך זה נראה לו כי ראוי למנוע מציגות בה יהרסו המבנים האמורים בכתב האישום. זאת, נכון הנזק הכלכלי הגדול שייגרם למבוקש ובשים לב לאובדן הפרנסה של משפחות רבות אשר מתפרנסות מ לחברות השוכרות שטחים מבני התעשייה האמורים.

25. בא כוח המערער מודיע לכך שבית משפט השלום מיצה בהארכות שניתנו את כל התקופות המוענקות לשם קר, בהתאם לחוק התכנון והבנייה, כנוסחו לאחר תיקון 116. יחד עם זאת, טוען המבוקש כי על ענייננו חל הדין ערב התקיקון. לחלוfin טוען המערער לקיומה של "סמכות טבועה" לבית המשפט להמשיך ולהאריך את המועדים, אף בנגדו לשwon המפורשת של חוק התכנון והבנייה, ولو מכוח סעיף 3 לחוק סדר הדין הפלילי, ובקשר זה מצביע על תקדים מבית משפט השלום ברמלה (כב' השופט גלט, בתיק 15635-03-19 מיום 17.11.20).

26. לאחר עיון, לא מצאתי שגיאה מהותית בהחלטתו האחונה של בית משפט השלום, מיום 17.9.20, בה דחפה את הבקשה האחונה להארכת המועד, בוודאי לא שגיאה לרעת המבוקש, וממי לא אין מקום ליתן רשות ערעור.

27. לפני הדיון, לגופו של עניין, יש להבהיר כי על ענייננו חולות הוראות תיקון 116 לחוק התכנון והבנייה. זאת,

משמעותו של סימן ח' לפרט י' (הכולל את סעיף 254 לחוק המתקן, לעניין עיקוב ביצוע צו סופי), חלות על "צווים שניתנו מיום התחלתה ואילך" (כלשון סעיף ג' לחוק המתקן). צו ההחלטה Dunn ניתן ביום 18.3.19, כמנה וחצי לאחר כניסה התקון לתוקף, ומילא הוראות סעיף 254 חלות עליו.

28. אולם יובהר, כי אףלו היה חל הדיון על עניינו, הרי שבית המשפט לא היה דוחה עוד את הכנסה לתוקף של צו ההחלטה, באשר ההיתר עדין רחוק מאד, ותלו依 בשינוי הרכנית הchallenge על האזרור ושינויו ייעוד הקרקע. שכן, המבקש עצמו העיריך כי התהילהcolo יקח "שנה - שנתיים" (עמ' 15 לפורתוקול). אף האדריכל מטעמו של המבקש אמר שיקח חוזדים עד אשר יוכל להשיג אףלו "הקלה", שתאפשר את המשך הפעולות. למעשה, ההיתר רחוק מאד מלהיות "ביחס יד", ואף לפי הדיון הקודם לא היה מקום לארכאה.

29. אולם, לפי הדיון החדש אין לבית המשפט כל שיקול דעת. החוק אוסר, בצורה מפורשת וקוגנטית, על עיקוב ביצוע הצו "אם העבודה האסורה אינה תואמת את הרכנית הchallenge על המקראען" (סעיף 254(ד)(2) לחוק). אין מחלוקת שתנאי זה אינם מתאימים בעניינו. אך, שלא ברור מכךஇו סמכות עוכב הביצוע עד כה.

30. מעבר לכך, כאמור בסעיפים 254(ה) - (ז), תקופת עיקוב הביצוע הכוללת לא יכולה להמשך יותר משנה. אף בהתחשב בתוספת הנובעת מ"תקנות הקורונה", הרי שזמן זה חלף עבר זה מכבר. למעשה, כדי לדחות את מועד ביצוע הצו, צריך היה בית משפט השלים להתעלם ממשתי הוראות חוק מפורשות, ולפיכך ברור מדוע העתירה לעשות כן נדחתה.

31. ב"כ המבקש טען לנسبות חריגות וויצאות דופן, בשם לב להיות המבקש נרkommen ועבריין לשעבר, אשר עשה מאיץ שיקומי גדול, ולא ראי לסייע את מפעל הכלכלי, בשל שיקול ביורוקרטי. כן הועל טיעונים לגבי העסקים הפועלים במבנים שנבנו באיסור, ואודות המשפחות המתפרנסות מהם. הסגנון פנה גם בבקשתה להתחשב בקשיי החיריג שנוצר בתקופת הקורונה לפעול מול הרשויות השונות, בדרך שהיא תמיד דרך חתחים, לקבלת ההיתר הנכasp. כאמור, הסגנון ביקש כי יעשה שימוש ב"סמכות הטבעה" להאריך עוד את המועד, אך המקור עליו הסתרמן, שקבע זאת לכארה במפורש (בהחלטת השופט גלט הנ"ל) ניתנה בהחלטה קצרה, בפתחית, לאחר הסכמה, כאשר מלשון בית המשפט משתמש שלא הייתה ברורה מודעת הצדדים לבעיית המועדים וכאשר לא נערך דיון אדוורסרי מלא. מילא, הערך התקדימי של ההחלטה נמור.

32. בעניינו, מצד דחה בית משפט השלים לקומה של סמכות לעכב עוד, תוך הפניה לפסקה מפורשת, לפיה לא ניתן לטען לקומה של "סמכות טבעה" להאריך מועד, מקום בו המחוקק אסר הארכת מועד באופן מפורש. הרי כבר נפסק בעניין זה, בלשונו של השופט קרא, כי "הגבייל המחוקק במסגרת התקון לחוק את שיקול הדעת הניתן לבית המשפט בבואה לעקב ביצוע צו הрисה שהפך חלוט" (רע"פ 5790/19 עוזן ב' מנהל היחידה הארץית לאכיפת דין התקנון והבנייה (21.1.20), וראו גם רע"פ 56750-06-20 בושקילה נ' מדינת ישראל (10.7.20)).

33. סיכומו של דבר, נוכח שתי הוראות חוק מפורשות, לא יכול היה בית משפט השלים להגיע לכל מסקנה אחרת, וחיב היה לדחות את הבקשה לעיקוב ביצוע צו ההחלטה. בהעדר שגאה, אין מקום ליתן רשות ערעור על ההחלטה.

סיכוםו של דבר - שתי הבקשות נדחות.

הבקשה להארכת מועד להגשת ערעור על פסק הדין נדחתת נכון חלוף הזמן הרוב ובאי סיכוי ערעור, בהעדר טענת ערעור מבוררת.

הבקשה למתן רשות ערעור על ההחלטה האחרונה, הדוחה הבקשה לעיכוב נוסף ביצוע צו ההריסה נדחתת, באשר ההחלטה פשוט נכונה. שכן, לא ניתן היה הגיעו, על פי החוק והפסיקת, לכל מסקנה אחרת.

עותק ההחלטה יועבר לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ט' כסלו תשפ"א, 25 נובמבר 2020, בהעדר
הצדדים.